

Виртуална комуникация, образование, изкуствен интелект
Virtual Communication, Education, Artificial Intelligence

Комуникативни особености на киберобученията
и използването на изкуствен интелект
от ученици и учители

DOI 10.55206/GBAO1343

Илин Савов

Тракийски университет, Стара Загора

Имейл: ilinsavov@gmail.com

Абстракт: В статията са представени комуникативни особености на киберобучения в съвременна образователна среда в България. Фокусът е поставен върху нарастващото използване на изкуствен интелект от ученици и учители. Анализът се основава на обширен емпиричен материал, натрупан в периода 2020 – 2025 г. чрез обучения на над 16 000 ученици и повече от 5100 учители в България. Методиката обединява различни методи с оглед спецификата на проблематиката, която е многоспектърна. Използвани са следните методи на изследване: автоетнографско наблюдение, киберетнографско наблюдение, външно наблюдение. Хипотезата е, че са необходими комплексни, целенасочени постоянно усилия на различни равнища в образованието в България, като се разработват програми с участието на експерти и се осъществяват обучителни курсове, които да са с практическа насоченост и в които да се представя актуална информация и да се формират умения с цел превенция от киберпрестъпността още в училище. Целта е да се покажат резултати от обучения и да се очертаят възможности за създаване на програми за курсове, които да са полезни и да са част от българската образователна система. Разгледани са комуникационните дефицити, поведенческите модели, рисковете от некритично използване на изкуствения интелект, както и възможностите за изграждане на устойчива дигитална култура у ученици и учители. Формулирани са стратегически препоръки за образователната система в условията на дигитална трансформация.

Ключови думи: киберобучения, образователна комуникация, изкуствен интелект, дигитална грамотност, киберсигурност, ученици, учители.

Communicative Characteristics of Cyber-Based Learning and the Use of Artificial Intelligence by Students and Teachers

Ilin Savov

Trakia University, Stara Zagora

E-mail: ilinsavov@gmail.com

Abstract: This article examines the communicative characteristics of cyber-based learning within the contemporary educational environment in the Republic of Bulgaria, with particular emphasis on the steadily increasing use of artificial intelligence by students and teachers. The analysis is grounded in extensive empirical material collected during the period 2020–2025 through training activities involving more than 16,000 students and over 5,100 teachers across Bulgaria. The methodological framework integrates a range of research methods, selected in accordance with the multifaceted nature of the research problem. The applied methods include autoethnographic observation, cyberethnographic observation, and external observation. The central hypothesis posits that addressing the challenges of the digital educational environment requires complex, targeted, and sustained efforts at multiple levels of the Bulgarian education system. Such efforts should involve the development of educational programmes with the participation of domain experts, as well as the implementation of practice-oriented training courses that provide up-to-date information and foster essential skills aimed at the prevention of cybercrime from an early school age. The primary objective of the study is to present the outcomes of conducted training initiatives and to outline opportunities for the development of course programmes that are both practically relevant and integrable into the Bulgarian educational system. The analysis addresses communicative deficits, prevailing behavioural patterns, risks associated with the uncritical use of artificial intelligence, and the potential for cultivating a sustainable digital culture among students and teachers. On this basis, strategic recommendations are formulated for the education system in the context of ongoing digital transformation.

Keywords: cyber-based learning, educational communication, artificial intelligence, digital literacy, cybersecurity, students, teachers.

Увод

Дигиталната трансформация отдавна не е въпрос на устройства и софтуер, а на мислене, ценности и отговорност. Начинът, по който младите хора общуват, учат и формират идентичността си, вече се определя в значителна степен от онлайн средата. Нужен е контрол, който обаче не се осъществява ефективно; като този контрол не трябва да бъде на основата на забрани, а на знание. Навлизането на изкуствения интелект допълнител-

но ускорява тези процеси, но и безмилостно оголва слабостите – липсата на критично мислене, дефицита на етични ориентири и ниската дигитална осъзнатост. В училище често се говори за технологии, но рядко за рискове, манипулации и отговорност. Така образованието все по-трудно догонва реалността, в която децата вече живеят. Настоящата статия е опит да се назоват тези проблеми ясно и без заобикалки, защото пренебрегването им днес означава сериозни последици утре. Децата са нашето бъдеще, дори казано така клиширано, но тази констатация е съществена с оглед формиране на дигитална грамотност у младите още в училище. В този контекст темата е актуална и значима от гледна точка и на педагогическата комуникация, и на академичната комуникация.

Кратък теоретичен обзор – основни понятия

В тази част на статията са въведени основни понятия, защото целта не е теоретичен обзор, същевременно е важно да се представят накратко, тъй като те са част и от киберобученията. В терминологичната рамка влизат понятия като киберсигурност, киберпрестъпност, кибертормоз, киберпрестъпления, кибератаки и др.; както и изкуствен интелект, поведение онлайн и др. Тъй като фокусът е върху киберобученията и техните особености от комуникационна гледна точка, са представени основните термини.

Екип от учени прави анализ на това какво са киберобученията и изследователите достигат до изводите, че е необходим многостепенен, мултидисциплинарен образователен подход, както и изграждане на модел за формално интегриране на киберпространството в цялата учебна програма на институцията, включително в рамките на задължителната общообразователна програма, в предлагането на избираеми теми по киберпространство в множество области, във формулирането на кибертеми, в киберспециализация и накрая в наличието на основни програми, чрез които да се предоставят основни знания, да се формират умения и способности, които са необходими за успешно поведение в киберпространството на 21. век. [1] Ние изказваме съгласие с тези изводи, като правим уточнението, че е важно да се проучи контекстът в дадена държава в социокултурен, правен, технически, технологичен план, както и да се отчитат традициите и новостите в образованието, образователната система и образователния мениджмънт.

Люси Тсадо анализира в различен контекст необходимостта от такъв тип образование по киберсигурност; той говори за мултидисциплинарен подход, ориентиран към високо ниво на знания и умения и това обучение да обхваща учениците от различни училища. [2] Същият автор добавя, че образованието по киберсигурност включва технически и нетехнически дисциплини; че в обучението трябва да се включват експерти по киберсигур-

ност, както и да се ангажират държавни и образователни институции, като се прилага мултидисциплинарен подход към образованието по киберсигурност. [3] Изразявайки съгласие с автора, допълваме, че е необходимо ангажиране с тази социално значима за обществото тема, каквито са киберобученията не само от институциите, но и от училищата. Също така е необходимо да се осъзнае потребността от обучения по киберсигурност не само като първа стъпка, а като цялостна програма с адаптирани варианти в училищата в България.

Екип от учени от Института по киберсигурност, криптология, компютърни и информационни технологии и от Университета „Уолонгонг“, Нов Южен Уелс, Австралия, анализират различни образователни модели, при които се използват виртуални класни стаи и онлайн платформи, като поставят акценти върху изготвянето на учебни програми, вземането на стратегически решения от институциите и осъществяването на образователни услуги и в областта на киберсигурността. [4] Те говорят за умения в областта на киберсигурността, както и за различни нива на знания и опит; учените описват фазите: планиране, проучване, преглед и анализ; също така те извеждат потребността от ясно дефиниране на обема на понятията и от изясняване на критериите при обзора в контекста на образованието по киберсигурност. Авторите достигат до извода, че има нужда от по-холистичен подход, чрез който да се преодолее пропастта между академичните среди и индустрията, но и да се гарантира, че образователните програми са в съответствие с критериите, определени от уважавани организации, ангажирани с киберсигурността. Учените правят извода за необходимостта от изготвяне на пътна карта, която да е съобразена както с рамките и стандартите за образование по киберсигурност, така и с уникалните предизвикателства на разнообразните учебни контексти и с наличните технологии. [5]

Макар и кратък, прегледът показва:

– първо, трябва да има стратегически документи на равнище държавни институции относно обученията по киберсигурност;

– второ, че е необходим холистичен подход и паралелно с това да се изготвят програми, които да са съобразени с различните нива на знания на учениците и учителите относно това какво представляват явленията киберзаплаха, кибертормоз;

– трето, че трябва да се прилага многостепенен и комплексен подход в обученията по киберсигурност;

– четвърто, да има подготвени специалисти по киберсигурност, които да водят обученията;

– пето, да има технологично оборудване и да се използват съвременни софтуери в тези обучения по киберсигурност в реална и виртуална среда.

Методика и дизайн на изследване

Използвани са следните методи с оглед спецификата на проблематиката: автоетнографско наблюдение, киберетнографско наблюдение и външно наблюдение. Автоетнографско наблюдение е използвано от Спас Рангелов, който представя резултати от анализ в статията му „Преподаване на предмети по регионални изследвания в международна среда: културни особености и комуникационни предизвикателства“. [6] Този начин на представяне на резултатите е подходящ с оглед подготовката на статията, тъй като има богат емпиричен материал, събран от автора, който води киберобучения. Същият автор Спас Рангелов прави обзор на качествените и количествените методи в главата „Автоетнографията като съвременен метод за изследване“ от колективната монография „Реторика и комуникации през 21. век: теории, методи, практики“ и представя класификация на качествените и качествените методи и обосновка за използването им. [7] Методологически този текст служи като основа за изготвяне на методиката за това изследване, тъй като киберетнографията е съвременен метод, който е подходящ именно за подобни проучвания, свързани с киберобученията. Киберетнографското наблюдение е метод, представен от авторите Наталия Рибас и Радика Гаджала още през 2007 г. и те представят аргументи относно уместността и резултатността от използването му, особено в контекста на проучване на социалните взаимодействия в киберпространството и при изучаване на поведението на субекти в дигиталната среда. [8] Този метод е уместен именно при анализ на киберобучения, когато те са водени от специалисти, и особено в контекста на сложните социални взаимодействия на учениците и младите хора в киберпространството, което създава условия и за кибертормоз и киберзаплахи.

Методиката включва и метода на външно наблюдение, тъй като обученията са осъществени за период от повече от пет години и емпиричният материал позволява селекция на казуси, явления и процеси, свързани с киберпрестъпността, превенцията и формирането на дигитална компетентност у ученици и учители. Мотивацията за написването на настоящата статия е дългогодишният практически и експертен опит на автора в областта на националната сигурност, киберпрестъпността, киберсигурността и киберпревенцията. В периода от 2020 г. до декември 2025 г. е осъществена дейност, включваща обучения, както и работа пряко с над 16 000 ученици и повече от 5100 учители в различни населени места в България. Натрупаният в реална среда опит позволява да се говори не абстрактно, а на база конкретни наблюдения, случаи и повтарящи се модели. Допускането е, че се очертава тревожна картина за действителното ниво на дигитална подготвеност в българската образователна система на учители и ученици. Хипотезата е, че за ефективната превенция на киберпрестъпността в България са

необходимими комплексни, целенасочени и устойчиви усилия на различни равнища в образователната система. Това предполага разработването и прилагането на програми с участието на експерти, както и организирането на обучителни курсове с практическа насоченост, в рамките на които да се представя актуална информация и да се формират практически умения още в училищна възраст.

Комуникативни трансформации в киберобученията

Класическата образователна комуникация се характеризира с линейност и ясно разграничени роли. В условията на киберобученията този модел е заменен от мрежова комуникация, в която информацията се движи в множество посоки. Това изисква от учителите нов тип комуникативна компетентност – способност за управление на внимание, интерпретация и доверие. Учителят вече не е единственият източник на знание, а модератор в среда, която е наситена с паралелни гласове, с различно съдържание и с разнообразни влияния. В тази мрежова реалност авторитетът не се налага формално, а се изгражда чрез последователност, експертност и личен пример. Всяко пропускане, неясно послание или липса на реакция бързо се запълва от алтернативни източници, които често са със съмнителна достоверност. Така педагогическата комуникация се превръща в поле на постоянна конкуренция за доверие и смисъл. Ако тази динамика не бъде осъзната и управлявана, рискът от фрагментиране на знанието и загуба на фокус става реален и системен. Развитието на дигиталната среда ни изправя пред по-реални рискове за естественото и безопасно израстване на учениците.

Емпиричните наблюдения показват, че значителна част от учениците изпитват сериозни затруднения да разграничават достоверна информация от манипулация и внушение. В дигиталната среда фалшивото съдържание често изглежда по-убедително от истината, което допълнително усложнява процеса на ориентация. Учителите нерядко подценяват този проблем, насочвайки усилията си основно към техническите аспекти на обучението. Така комуникационните дефицити остават на заден план, въпреки че именно те формират нагласите и поведението на учениците онлайн.

Липсата на целенасочена и системна комуникация по темата за киберрисковете създава усещане за привидна сигурност. В резултат обучаемите навлизат в дигиталното пространство без адекватни защитни механизми и критични филтри. Това ги прави лесна мишена за дезинформация, онлайн манипулации и кибертормоз. Проблемът не е технологичен, а дълбоко комуникационен и културен, а това от своя страна изисква спешна промяна в подхода.

В рамките на обучението по киберсигурност се установява, че над две трети от учениците са ставали обект на опит за онлайн измама или мани-

пулация. При учителите се откроява несигурност при разпознаване на социално инженерство, което ясно показва необходимостта от целенасочени киберобучения. Често тези заплахи се подценяват, тъй като не водят до незабавни видими последици. На практика обаче те формират трайни модели на уязвимо онлайн поведение. Липсата на увереност и знания води до забавени или неадекватни реакции при реални инциденти. Това превръща образователната среда в лесна цел за все по-сложни и агресивни киберзаплахи.

Изкуственият интелект като комуникационен фактор

В тази част на статията няма да се прави обзор на това какво е изкуствен интелект (ИИ), а ще се представи ролята му в киберобученията. Екип от автори осъществява систематичен преглед на научни публикации в литературата и прави подробен анализ на случаите на употреба на ИИ за осигуряване на киберсигурност. Те изготвят класифициране на идентифицираните случаи на употреба на ИИ за киберсигурността, като е използван тематичен анализ. Изводът е, че успешното обучение по киберсигурност е базирано и на ИИ. [9] Съгласието на автора с този извод е на базата на проведените обучения и изводите са въз основа на резултатите от тях. Необходимостта от използване на ИИ в обучението по киберсигурност се проучва от учени в различни ракурси, тъй като се отчита, че киберпрестъпленията стават все по-сложни, а това налага мерките за киберсигурност да станат по-стабилни и по-усъвършенствани, от една страна, а от друга страна, трябва да се усвояват техники за машинно обучение, за наблюдение на мрежовите среди и активна борба с киберзаплахите. [10] В това проучване се изследват различните техники на ИИ и как те се прилагат в киберсигурността; авторите правят извода, че трябва да се изследват нововъзникващите тенденции при използването на изкуствен интелект за целите на киберсигурността, в това число и в обученията по киберсигурност. [11]

Използването на изкуствен интелект от учениците вече осезаемо променя мотивацията за учене и начина на усвояване на знания. Все по-често се наблюдава стремеж към бързи и лесни решения за сметка на задълбоченото разбиране, на анализа и на личното усилие от учениците. Това поставя под сериозно съмнение устойчивостта на придобитите знания и способността им да бъдат прилагани в реални ситуации. Образованието рискува да се превърне в процес на автоматизирано възпроизвеждане, а не на формиране на мислещи и отговорни личности.

В същото време някои учители възприемат изкуствения интелект единствено като технически инструмент, без да отчитат неговото силно комуникационно и възпитателно въздействие. Подобен подход води до пропуски в изграждането на ценности, критично мислене и дигитална ети-

ка. ИИ не само подпомага обучението, но и влияе върху нагласите, моделите на поведение и начина, по който учениците вземат решения. Пренебрегването на този факт създава дългосрочни рискове, които остават извън ползрението на формалните учебни програми.

Изкуственият интелект поражда и нови заплахи, свързани с дезинформация, зависимост от автоматизирани решения и манипулация на съдържание. В този контекст киберобученията следва да надхвърлят чисто технологичната рамка и да адресират тези рискове чрез открита, аргументирана и последователна комуникация. Анализът на комуникативните процеси ясно показва, че основният дефицит не е в липсата на технологии, а в липсата на подготвени хора. Дигиталната неграмотност постепенно се превръща в системен риск, който засяга не само образованието, но и устойчивостта на обществото и националната сигурност.

Еднократните обучения, кампании и проектни инициативи имат ограничен и краткотраен ефект. Необходим е системен и дългосрочен подход, който да ангажира ученици, учители, ръководства и институции в обща стратегия за дигитална устойчивост. Само чрез последователност и ясни стандарти може да се изгради среда, в която технологиите служат на образованието, а не го подменят.

Препоръки за образователната система:

1. Въвеждане на задължителни киберобучения за ученици и учители на всички образователни нива. Обученията да се извършват от доказани експерти с дългогодишен опит в службите за сигурност и Министерство на вътрешните работи.

2. Разработване и прилагане на национални стандарти за използване на изкуствен интелект в образованието.

3. Интегриране на дигитална етика, критично мислене и киберсигурност в учебните програми.

4. Провеждане на регулярна оценка на дигиталната и комуникационната готовност на образователната система.

Вместо заключение и дискуссионни въпроси

Комуникативните особености на киберобученията и използването на изкуствен интелект очертават необходимостта от нова образователна философия. Само чрез осъзната комуникация, системна подготовка и стратегическо мислене може да се изгради устойчива и сигурна дигитална образователна среда. Възможно е да се създадат различни педагогически модели, да се формират знания за киберсигурност. Същевременно е важно и наложително да се мисли в посока подготовка на кадри, които да правят не само кариера в областта на киберсигурността, но и да обучават колеги. Серти-

фицирането на специалисти по киберсигурност и на учителите по киберсигурност, които да провеждат киберобучения също е важна задача. Практическите обучения показват, че ефектът е по-голям, тъй като се формират умения именно от експерти с умения да обучават. Доброто технологично оборудване и геймификацията се очертават като възможни опции в киберобученията.

Цитати и бележки

- [1] Sobiesk, E., Blair, J., Conti, G., Lanham, M., & Taylor, H. (2015). Cyber Education: A Multi-Level, Multi-Discipline Approach. SIGITE '14: *Proceedings of the 15th Annual Conference on Information technology education*, 109–114. <https://doi.org/10.1145/2656450.2656478>.
- [2] Tsado, L. (2019). Cybersecurity Education: The need for a top-driven, multidisciplinary, school-wide approach. *Journal of Cybersecurity Education, Research and Practice*, Number 1, Article 4. DOI: <https://doi.org/10.62915/2472-2707.1050>. <https://digitalcommons.kennesaw.edu/jcerp/vol2019/iss1/4/>. Retrieved on 10.12.2025.
- [3] Tsado, L. (2019). Cybersecurity Education: The need for a top-driven, multidisciplinary, school-wide approach. *Journal of Cybersecurity Education, Research and Practice*, Number 1, Article 4. DOI: <https://doi.org/10.62915/2472-2707.1050>. <https://digitalcommons.kennesaw.edu/jcerp/vol2019/iss1/4/>. Retrieved on 10.12.2025.
- [4] Mukherjee, M., Le, N. T., Chow, Y-W., & Susilo, W. (2024). Strategic Approaches to Cybersecurity Learning: A Study of Educational Models and Outcomes. *Information*, 15, 117–140. <https://doi.org/10.3390/info15020117>.
- [5] Mukherjee, M., Le, N. T., Chow, Y-W., & Susilo, W. (2024). Strategic Approaches to Cybersecurity Learning: A Study of Educational Models and Outcomes. *Information*, 15, 117–140. <https://doi.org/10.3390/info15020117>.
- [6] Рангелов, С. (2025). Преподаване на предмети по регионални изследвания в международна среда: културни особености и комуникационни предизвикателства. *Реторика и комуникации*, бр. 65, 217–230. DOI: 10.55206/OZDD1498. <https://rhetoric.bg/>. последно посещение на 10.12.2025. [Rangelov, S. (2025). Prepodavane na predmeti po regionalni izsledvania v mezhdunarodna sreda: kulturni osobenosti i komunikatsionni predizvikatelstva. *Retorika i komunikatsii*, br. 65, 217–230. DOI 10.55206/OZDD1498. <https://rhetoric.bg/>. posledno poseshtenie na 10.12.2025.]
- [7] Рангелов, С. (2021). Автоетнографията като съвременен метод за изследване. *Реторика и комуникации през 21. век: теории, методи, практики*. София: Институт по реторика и комуникации, 100–112. [Rangelov, S. (2021). Avtoetnografiyata kato savremenен метод za izsledvane. *Retorika i komunikatsii prez 21. vek: teorii, metodi, praktiki*. Sofia: Institut po retorika i komunikatsii, 100–112.]
- [8] Rybas N. & Gajjala R. (2007). Developing Cyberethnographic Research Methods for Understanding Digitally Mediated Identities. *Forum Qualitative Sozialforschung / Forum: Qualitative Social Research* 8, № 3.
- [9] Kaur, R., Gabrijelčič, D., & Klobuča, T. (2023). Artificial intelligence for cybersecurity: Literature review and future research directions. *Information Fusion*, Vol. 97, <https://doi.org/10.1016/j.inffus.2023.101804>.

- [10] Ofusori, L. O., Tebogo Makaba, T., & Mhlongo, S. (2024). Artificial Intelligence in Cybersecurity: A Comprehensive Review and Future Direction, *Applied Artificial Intelligence*, 38(1). DOI:10.1080/08839514.2024.2439609.
- [11] Ofusori, L. O., Tebogo Makaba, T., & Mhlongo, S. (2024). Artificial Intelligence in Cybersecurity: A Comprehensive Review and Future Direction, *Applied Artificial Intelligence*, 38(1). DOI:10.1080/08839514.2024.2439609.

Библиография

- Рангелов, С. (2021). Автоетнографията като съвременен метод за изследване. *Реторика и комуникации през 21. век: теории, методи, практики*. София: Институт по реторика и комуникации, 100–112. [Rangelov, S. (2021). Avtoetnografiyata kato savremenен метод za izsledvane. Retorika i komunikatsii prez 21. vek: teorii, metodi, praktiki. Sofia: Institut po retorika i komunikatsii, 100–112.]
- Рангелов, С. (2025). Преподаване на предмети по регионални изследвания в международна среда: културни особености и комуникационни предизвикателства. *Реторика и комуникации*, бр. 65, 217–230. DOI: 10.55206/OZDD1498. <https://rhetoric.bg/>. последно посещение на 10.12.2025. [Rangelov, S. (2025). Prepodavane na predmeti po regionalni izsledvania v mezhduнародna sreda: kulturni osobenosti i komunikatsionni predizvikatelstva. Retorika i komunikatsii, br. 65, 217–230. DOI 10.55206/OZDD1498. <https://rhetoric.bg/>. posledno poseshtenie na 10.12.2025.]
- Кaur, R., Gabrijelčić, D., & Klobuča, T. (2023). Artificial intelligence for cybersecurity: Literature review and future research directions. *Information Fusion*, Vol. 97, <https://doi.org/10.1016/j.inffus.2023.101804>.
- Ofusori, L. O., Tebogo Makaba, T., & Mhlongo, S. (2024). Artificial Intelligence in Cybersecurity: A Comprehensive Review and Future Direction, *Applied Artificial Intelligence*, 38(1). DOI:10.1080/08839514.2024.2439609.
- Rybas, N., & Gajjala, R. (2007). Developing Cyberethnographic Research Methods for Understanding Digitally Mediated Identities. *Forum Qualitative Sozialforschung / Forum: Qualitative Social Research* 8, № 3.
- Sobiesk, E., Blair, J., Conti, G., Lanham, M., & Taylor, H. (2015). Cyber Education: A Multi-Level, Multi-Discipline Approach. SIGITE '14: *Proceedings of the 15th Annual Conference on Information technology education*, 109–114. <https://doi.org/10.1145/2656450.2656478>.
- Tsado, L. (2019). Cybersecurity Education: The need for a top-driven, multidisciplinary, school-wide approach. *Journal of Cybersecurity Education, Research and Practice*, Number 1, Article 4. DOI: <https://doi.org/10.62915/2472-2707.1050>. <https://digitalcommons.kennesaw.edu/jcerp/vol2019/iss1/4/>. Retrieved on 10.12.2025.
- Mukherjee, M., Le, N. T., Chow, Y-W., & Susilo, W. (2024). Strategic Approaches to Cybersecurity Learning: A Study of Educational Models and Outcomes. *Information*, 15, 117–140. <https://doi.org/10.3390/info15020117>.

Проф. д-р Илин Савов, д.н. е международен експерт по киберсигурност, киберпревенция и защита от злонамерено използване на изкуствен интелект. Проф. Савов притежава над 25 години професионален оперативен и ръководен опит в службите за сигурност и МВР. Член е на Международната полицейска асоциация (ИРА).

Ръкописът е изпратен на 10.12.2025 г.

Рецензиране от двама независими рецензенти: от 11.12.2025 до 12.01.2026 г.

Приемане за публикуване: 13.01.2026 г.

Manuscript was submitted: 10.12.2025.

Double Blind Peer Reviews: from 11.12.2025 till 12.01.2026.

Accepted: 13.01.2026.

Брой 66 на сп. „Реторика и комуникации“ (януари 2026 г.) се издава с финансовата помощ на Фонд научни изследвания, договор № КП-06-НП7/23 от 08 декември 2025 г.

Issue 66 of the Rhetoric and Communications Journal (January 2026) is published with the financial support of the Scientific Research Fund, Contract No. KP-06-NP7/23 of December 08, 2025.